

PHẦN I

Buổi sáng Mẫn Nhu lái chiếc X02 xanh đậm còn mới tinh của mình đến công ty thật sớm. Hôm nay có một hợp đồng quan trọng với công ty Thành Phát. Một công ty nổi tiếng nhất nhì thành phố trong lĩnh vực may mặc. Là giám đốc nên Mẫn Nhu phải trực tiếp, tiếp khách để ký kết hợp đồng. Cô còn đang loay hoay với xấp hồ sơ trên bàn thì có tiếng gõ cửa. Vẫn không nhìn lên Mẫn Nhu nói vọng ra:

- Vào đi?

Người thanh niên bước vào, dáng vẻ lịch sự. Anh niềm nở:

- Chào giám đốc!

Ngước lên nhìn anh, Mẫn Nhu hơi chau mày:

- Anh là ai? Đến đây có chuyện gì?

Anh thanh niên bước tới:

- Tôi muốn tìm giám đốc.

Nhìn anh cô phán:

- Anh đến xin việc làm phải không? Vui lòng chiều anh trở lại nhé!

Nhật Phi cười cười:

- Bây giờ không được sao giám đốc?

Hơi khó chịu trước giọng điệu của anh. Mẫn Nhu nghiêm giọng:

- Anh vui lòng chiều trở lại, buổi sáng hôm nay chúng tôi bận.

- Bận gì đến nỗi không nhận nhân viên vậy?

Mẫn Nhu nổi cáu:

- Anh muốn gì?

Nhật Phi cười đùa:

- Đến xin việc. Biết rồi còn hỏi.

- Nhưng tôi đã bảo là chiều anh hãy trở lại mà.

Nhật Phi vẻ hiểu biết:

- Nếu như bây giờ tôi về, lỡ may mắn được công ty nào đó nhận thì chẳng phải là công ty cô sẽ mất đi một nhân tài sao, trong khi công ty cô thì đang rất cần nhân lực.

Mẫn Nhu nghe như tím cả ruột vì cách nói cao ngạo của anh ta, cô nóng nảy:

- Chuyện đó tôi tự biết lo. Còn anh hãy lo đi xin việc của anh đi.

Nhật Phi lại cười:

- Có một giám đốc như vậy thì có nhân viên nào muốn làm việc lâu dài chứ?

Mẫn Nhu nổi nóng:

- Ra sao mặc tôi, bây giờ mời anh ra ngoài cho. Ở đây không muốn nổi người có trình độ cao như anh đâu.

Nhật Phi trêu đùa:

- Cô không hối hận khi đuổi tôi đó chứ?

- Anh đang mơ giữa ban ngày đó hả? Tự nhiên mới sáng sớm xuất hiện ra một người kinh dị vậy chứ? Thật xui xẻo.

Cô đang còn lau bàu rửa thảm thì lại có tiếng gõ cửa. Mẫn Nhu bực bội:

- Vào đi!

Bước vào là một người đàn ông trung niên. Thấy Nhật Phi. Ông vui vẻ:

- À, Nhật Phi, cháu đến rồi đó à?

Nhật Phi cũng vui vẻ:

- Con chào bác. Lâu quá con không gặp bác, bác vẫn khỏe chứ ạ?

- Cám ơn cháu, bác vẫn khỏe. Ba cháu cũng vậy chứ?

- Dạ, cám ơn bác, ba con vẫn khỏe ạ.

Ngồi xuống salon. Ông nhìn qua Mẫn Nhu:

- Hai đứa đã làm quen với nhau chưa hả?

Nãy giờ nghe hai người nói chuyện Mẫn Nhu chẳng hiểu gì cả. Giờ lại nghe ông Thái Nguyên hỏi. Cô ậm ờ:

- Dạ... rồi ạ.

Ông Nguyễn có vẻ hài lòng, nhìn Nhật Phi. Ông cười vui vẻ:

- Hôm nay cháu thay ba cháu đến đây ký hợp đồng. Đây là lần đầu bác làm việc cùng cháu. Nên sau khi ký xong cháu phải đi dùng bữa với bác mới được.

- Con xin chịu liền ạ.

- Vậy mình bắt đầu đi.

Quay qua Mẫn Nhu, ông hỏi thúc:

- Còn đứng đó sao Nhu? Mau lấy hợp đồng qua đây đi.

- Dạ, con lấy liền.

Chẳng hiểu gì cả, tại sao hẳn ta lại là đối tác của mình chứ? Lúc này hẳn bảo đến xin việc mà. Hừm! Dám “chơi” nhỏ này hả? Lát nữa sẽ biết tay.

Mẫn Nhu đặt bản hợp đồng xuống bàn rồi ngồi cạnh ông Thái Nguyên.

Xem lại hợp đồng lần nữa, Nhật Phi ký vào hợp đồng. Ông Thái Nguyên thoải mái:

- Mọi chuyện coi như xong. Bây giờ ta đi dùng bữa nhé Nhật Phi?

Nhật Phi sốt sắng:

- Con xin tuân lệnh bác. Con xin phép được mời luôn giám đốc cùng đi ạ.

Ông Thái Nguyên cười cười:

- Được thôi.

Mẫn Nhu cảm thấy hứng thú biến đâu mất. Cô chẳng muốn đi chút nào. Nhưng nếu từ chối thì thật bất lịch sự quá, cô đành đồng ý:

- Tít, tít, tít!

Tiếng điện thoại của ông Thái Nguyên reo lên. Lịch sự, ông nói cùng Nhật Phi:

- Đợi bác một lát nha Phi! '

- Bác cứ tự nhiên ạ.

Ông Thái Nguyên ra ngoài nghe điện thoại. Còn lại hai người. Nhật Phi trêu đùa:

- Sao rồi cô giám đốc trẻ, còn muốn đuổi tôi nữa không vậy?

Mẫn Nhu đốp chát:

- Ông tài lắm. Muốn thử tôi hả?

Nhật Phi bật cười:

- Sao cô lại nghĩ vậy chứ? Tôi chỉ muốn đùa thôi mà.

- Hết chuyện để anh đùa rồi hả?

Sột tay vào túi quần Nhật Phi lại đùa:

- Tại tôi nghe nhân viên xì xầm bàn tán về cô giám đốc trẻ của họ, nổi tiếng là khắt khe nên tôi mới...

- Mới muốn xem thế nào chứ gì? Bây giờ thì anh đã thỏa lòng chưa hả?

Định nói thêm vài câu nhưng ông Thái Nguyên đã bước vào. Nhật Phi đổi đề tài:

- Mình đi được chưa vậy bác?

Bắt tay với Nhật Phi, ông tỏ vẻ hối tiếc:

- Bác thành thật xin lỗi cháu. Bác có chuyện đột xuất nên không đi cùng cháu được. Hẹn lại cháu dịp khác nha.

- Không có gì đâu bác. Nếu bác bận việc thì cứ đi đi ạ. Con cũng xin hẹn lại bác lần khác ạ.

Ông Thái Nguyên vẫn nhiệt tình:

- Tuy là bác không đi cùng cháu được nhưng vẫn còn Mẫn Nhu mà. Nó sẽ thay bác tiếp đãi cháu.

Nhật Phi rạng rỡ:

- Vậy thì còn gì bằng ạ?

Quay qua Mẫn Nhu ông nói như ra lệnh:

- Con nhớ tiếp đãi anh Phi đàng hoàng nha, Nhu!

Mẫn Nhu chỉ còn biết gật đầu trước câu lệnh của tổng giám đốc. Liếc Nhật Phi một cái thật sắc, cô gượng cười:

- Tổng giám đốc yên tâm đi ạ, con sẽ làm đôi tác nhớ mãi bữa dùng cơm hôm nay.

Tương Mẫn Nhu nhiệt tình thật nên ông Thái Nguyên gật đầu hài lòng:

- Vậy ta chúc hai đứa ngon miệng nhé!

Nhật Phi nhanh nhẩu:

- Con cảm ơn bác ạ!

Ông Thái Nguyên dậm bước đi. Mẫn Nhu lại dành cho Nhật Phi một cái liếc thật bén. Nhật Phi đằng hắng:

- Bộ không sợ lọt luôn con mắt ra hả giám đốc? Nên nhớ những gì bác Thái Nguyên đã dặn dò đấy nhé.

Mẫn Nhu âm ức:

- Đừng có vội đắc ý. Hãy đợi đó đi. Rồi anh sẽ có một bữa ăn đầy ấn tượng.

Nhật Phi cười cười xoa cằm:

- Tôi đang sẵn sàng chờ đây. Bây giờ đi nhé!

Mẫn Nhu nổi bực Nhật Phi ra khỏi công ty. Cô lầm thầm: “Tự nhiên ở đâu lù lù ra một tên con trai kinh dị như vậy chứ? Biết trước như vậy chắc mình sẽ không nhận ký hợp đồng này đâu!”

Ngồi vào bàn làm việc của mình, Nhật Phi xem lại hợp đồng ban sáng. Thật là sắc xảo khi đề ra những phương án này. Cô ta thật đáng nể. Tuổi đời còn trẻ mà đã là giám đốc. Nhật Phi tự mỉm cười khi nghĩ về buổi ăn trưa lúc nãy. Đúng là một cô gái đầy khó khăn, nhưng pha lẫn chút tinh nghịch đáng yêu. Anh mơ hồ nhớ về chuyện cũ....

- Cô định cho tôi dùng bữa ở đâu vậy?

Nhật Phi hỏi khi Mẫn Nhu đã yên vị trên chiếc xe của cô. Nghe anh hỏi, cô mỉm cười ranh mãnh:

- Anh cứ đi theo tôi thì biết. Tôi đã nói rồi. Tôi sẽ cho anh một bữa ăn đầy ấn tượng mà.

Nhật Phi nổ máy chiếc Atila màu đen nhánh của mình.

- Vậy cô dẫn đường đi.

- Được thôi.

Mẫn Nhu cho xe chạy trước. Lát sau Nhật Phi cho xe chạy song song với cô. Họ chẳng nói với nhau câu nào cả. Trong lòng Nhật Phi thầm nghĩ:

- “Không biết cô ả định giờ trò gì đây?”

Mẫn Nhu cho xe tấp vào một ngõ hẻm. Đậu xe trước một quán hủ tếu, cô hát mạt về phía Nhật Phi. Giọng thách thức:

- Anh có dám vào đây ăn cùng tôi không?

Nhật Phi cũng không vừa:

- Cô vào được chẳng lẽ tôi không vào được sao hả?

- Vậy thì vào đây đi.

Khi đã yên vị, mẫn Nhu gọi to:

- Dì ơi, cho hai tô hủ tếu Nam Vang.

Nhìn nhìn Nhật Phi, cô tra gạn:

- Chắc anh chưa bao giờ đến mấy chỗ này phải không?

Nhật Phi gật đầu thành thật:

- Phải, đây là lần đầu tiên tôi đến những nơi như thế này.

- Anh có cảm thấy mất mặt khi ngồi ở đây không vậy?

Lắc đầu lia lịa, Nhật Phi đáp:

- Không hề có, với lại cô đến đây được thì tôi cũng đến được.

- Vậy à?

Hai tô hủ tíu thơm phức được đem ra. Đang đói bụng lại thêm mùi hủ tíu thơm ngát nên Mẫn Nhu hít hà:

- Hủ tíu thơm quá! Quyến rũ quá!

Nhật Phi muốn bật cười vì cách nói trẻ con của Mẫn Nhu. Nhìn lại tô hủ tíu, anh lo lắng trong lòng:

- Ăn bằng cách nào đây? Trời ơi! Đúng là bị cô chơi trác thật rồi. Nào giờ anh có ăn kiểu này đâu chứ? Phải bỏ gì vào tô đây?

Biết mục tiêu đã vào bẫy, Mẫn Nhu lấn tới:

- Không biết ăn bằng nào phải không?

Tuy hơi ê mặt nhưng Nhật Phi cũng cố bình tĩnh:

- Ai cũng có lần đầu mà. Hay cô chỉ tôi đi. Nếu cảm thấy ngon sau này tôi sẽ đãi cô dài dài.

Mẫn Nhu trề môi dài cả thước:

- Tự nhiên đãi tôi, nhưng mà thôi tôi sẽ chỉ anh.

Chỉ tay vào chai tương ớt. Mẫn Nhu đặc ý:

- Anh cứ cho thứ này vào và thêm chút tương xay thì dùng được rồi, í quên, nếu muốn anh có thể cho thêm ít ớt xay vô nữa. Ngon tuyệt!

Nói xong Mẫn Nhu cầm chai tương ớt cho vào tô của mình. Cô xịt thật nhiều vào tô của Nhật Phi. Ra về ân cần:

- Để tôi giúp anh.

Nhật Phi không hay mình đã bị lừa nên gật đầu ngay:

- Cám ơn cô.

- Anh cứ tự nhiên đi.

Thấy Mẫn Nhu ngồi ăn ngon lành nên anh cũng bắt thèm. Gắp cho mình một đũa đưa vào miệng. Anh suýt la lên vì cay, nhưng còn kềm lại kịp. Bây giờ thì anh đã hiểu. Chọc vào con gái như chọc vào tổ ong vậy.

Mẫn Nhu không bỏ sót một cử chỉ nào của anh. Cô đặc ý:

- Anh thấy có vừa miệng không vậy?

Đang cay muốn chết nhưng nghe Mẫn Nhu hỏi, anh vẫn làm tỉnh:

- Ngon tuyệt! Cám ơn cô đã đưa tôi đến đây.

Mẫn Nhu muốn bật cười thành tiếng vì thái độ cố gượng của anh. Cô nghĩ bụng:

- “Cay thì cứ nói cay ở đó còn làm bộ. Cho anh cay chết luôn”.

Bụng nghĩ vậy nhưng Mẫn Nhu vẫn vui vẻ:

- Nếu thấy ngon thì anh dùng tiếp đi.

Nhật Phi cố làm tỉnh, anh gắp hết đĩa này đến đĩa khác. Nước mắt đang muốn trào ra. Anh rửa thầm:

- “Đây là món ăn kinh dị nhất mà mình được thưởng thức. Đúng là ấn tượng.”

Mẫn Nhu nhìn anh trông đến tội nghiệp, nhưng cô cảm thấy vui lắm vì đã trả đĩa được một tên đáng ghét cao ngạo. Hừ, xem mai một còn dám đi ăn cùng nhỏ này nữa không?

Nhật Phi rùng mình khi nhớ lại. Đúng là đáng sợ, nhưng cũng thật là đáng yêu.

Buổi tối, cả nhà quây quần bên bàn ăn thật hạnh phúc. Ông Thái Nguyên nhìn con gái quan tâm:

- Hôm qua con đã đưa Nhật Phi đi đâu vậy Nhu?

Nghe hỏi đến Nhật Phi, Mẫn Nhu giật mình, cô bối rối:

- Dạ... con đưa anh ấy đến nhà hàng Sao Việt ạ?

- Hai đứa vui vẻ chứ?

- Dạ vui ạ!

Mẫn Nhu nói dối cha không chớp mắt. Trời, chuyện này mà để cho cha biết được chắc bị no đòn luôn. Nhắc đến đây. Mẫn Nhu lại thấy thật buồn cười,

“chắc đến bây giờ hẳn vẫn cay, đến chảy nước mắt” Nghĩ vậy nên Mẫn Nhu thấy hả dạ lắm. Thấy con gái tự nhiên cười một mình. Ông Thái Nguyên hắng giọng:

- Sao vậy Mẫn Nhu?

Giật mình, cô le lưỡi:

- Dạ, đâu có gì đâu cha.

- Nhu nè, con chuẩn bị đi, tuần sau cha con mình sẽ đến công ty Thành Phát một chuyến.

- Chi vậy cha?

Ông Thái Nguyên tươi cười:

- Đó là do bác Thành Phát mời chúng ta. Với lại mình cũng cần đến đó để tham quan cho biết.

- Nếu vậy thì con đi làm gì?

- Con phải đến đó chứ. Con cũng cần hiểu biết thêm.

- Dạ.

Bà Quyên nãy giờ ngồi im nghe hai người đối thoại, giờ bà mới lên tiếng:

- Hai người bàn xong chưa vậy? Nếu chưa xong để lát nữa bàn có được không? Đây là giờ dùng cơm đó.

Ông Thái Nguyên nhìn vợ trù mến:

- Bà cà nanh với con Nhu đó hả?

Bị chồng hỏi các cứ, bà Quyên đỏ mặt:

- Ông này, vậy mà cũng nói được. Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở hai cha con thôi. Hễ bàn đến công việc là quên luôn đất trời, quên luôn tôi còn đang ở đây.

Ông Thái Nguyên cười lớn:

- Vậy mà còn bảo là không cà nanh sao? Bà chối đâu cho được.

Mẫn Nhu thấy mẹ đỏ mặt nên giải vây:

- Cha đừng chọc mẹ nữa. Mặt mẹ đỏ như quả gấc rồi kia.

Xoa đầu con gái. Bà gật gù:

- Chỉ có con Nhu là quan tâm đến tôi. Còn ông, tôi không thèm nói chuyện đến nữa.

Cả ông Thái Nguyên và Mẫn Nhu đều bật cười lên trước câu nói ngộ nghĩnh của bà Quyên. Những lúc thế này ông Thái Nguyên cảm thấy ấm cúng lạ. Ông ước cảnh này cứ hãy thường xuyên xảy ra. Ông muốn nhìn thấy vợ con ông được hạnh phúc. Họ sẽ ra sao khi biết chuyện ông với... cứ mỗi lần nghĩ đến ông lại cảm thấy buồn lo. Thôi thì để từ từ có cơ hội ông sẽ nói.

Sáng chủ nhật, Mẫn Nhu còn vui mình trong chăn. Hôm nay không đi làm nên Mẫn Nhu muốn nằm thêm một lát. Cả tuần làm việc mệt mỏi nên cô muốn bù lại trong hôm nay. Đang còn thả hồn đâu đâu mơ màng, nghe tiếng điện thoại reo.

Mẫn Nhu nhăn nhó:

- Ai mà mới sáng đã gọi vậy chứ? Thật là...

Bật nắp chiếc điện thoại Nokia xinh xắn. Mẫn Nhu nặng giọng:

- Alô, ai ở đầu dây vậy?

- Còn đang nướng há cô nướng?

Mẫn Nhu nhăn nhó:

- Là mi đó há Uyên Nhi? Làm gì mà gọi cho ta sớm vậy?

- Bộ mi quên hôm nay là chủ nhật hả?

- Chủ nhật thì sao?

- Thì ta đi chơi. Còn mi có đi không?

- Nhưng mà đi đâu?

- Đi Vũng Tàu.

Nghe đến Vũng Tàu Mẫn Nhu hưởng ứng ngay:

- Vậy mi đến rước ta nha?
- Được rồi, chuẩn bị đi, ta đến ngay.
- Bye nha!

Nghe xong điện thoại, Mẫn Nhu nhanh nhẹn xuống giường, vào phòng làm vài động tác vệ sinh, chọn cho mình một bộ đồ. Cô tung tăng bước xuống nhà. Nói với mẹ vài câu rồi cô ù ra cổng đứng chờ.

Chỉ lát sau, chiếc Toyota màu sữa đã dừng trước mặt. Giọng Uyên Nhi vang vang:

- Mẫn Nhu, mau lên xe đi!

Mẫn Nhu vui vẻ bước lên xe. Chiếc xe mười hai chỗ ngồi đã đủ người. Chỉ còn một chiếc ghế trống. Mẫn Nhu nhanh chân tiến thẳng đến chiếc ghế. Nét mặt tươi tắn chợt biến mất. Trước mắt cô là tên Nhật Phi. Mẫn Nhu mắt hứng, cô lầm bầm:

- Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nhật Phi tươi cười khi thấy Mẫn Nhu:

- Chào cô, cô cũng có mặt trong chuyến đi này à? Cô ngồi đi.

Dù không muốn nhưng cô vẫn phải ngồi cùng Nhật Phi. Rồi xe cũng bắt đầu lăn bánh.

Nhật Phi bắt chuyện:

- Bộ Mẫn Nhu có quen với Uyên Nhi hả?

Mẫn Nhu gật đầu:

- Phải, tôi và Uyên Nhi quen nhau từ thời học đại học. Còn anh, chắc cũng là bạn của Uyên Nhi hả?

- Còn hơn chữ bạn nữa.

Mẫn Nhu tròn mắt:

- Hơn chữ bạn, chẳng lẽ anh là bạn trai của nó?

Nhật Phi cười lớn:

- Bộ Mẫn Nhu nghĩ vậy hả?

- Phải, chẳng lẽ tôi nghĩ sai?

- Sai hoàn toàn.

- Vậy anh là...

- Là anh trai của Uyên Nhi.

Mẫn Nhu ngạc nhiên:

- Là anh trai. Anh đùa với tôi à? Uyên Nhi làm gì có anh trai?

Nhật Phi tỉnh rụi:

- Đúng, Uyên Nhi không hề có anh trai, cũng chẳng có em út.

Mẫn Nhu nhăn nhó:

- Anh nói gì, tôi chẳng hiểu, lúc thì anh, lúc thì không anh. Kinh dị quá đi mất.

Nhật Phi lại cười:

- Có gì mà kinh dị chứ? Uyên Nhi không có anh trai ruột thì có anh trai họ, được không?

- Anh họ thì cứ nói là anh họ, cứ lòng vòng mất thời gian.

- Ngồi trên xe có gì mà mất thời gian chứ? Mẫn Nhu thích đùa quá há?

- Ai mà đùa với anh chứ?

Tự nhiên hẳn đổi cách xưng hô, khi không lại gọi bằng tên, làm mình muốn dợn người. Nhật Phi cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy nữa. Anh đã yêu cô chẳng? Không thể nào. Anh mới gặp Mẫn Nhu mới có hai lần mà. Đây là lần thứ hai đổi mặt, với lại Nhật Phi cũng khá khó tính trong việc chọn bạn gái, chẳng lẽ anh lại đi chọn một cô gái khó tính như Mẫn Nhu chứ?

Đi được một đoạn. Giọng Uyên Nhi lại oang oang:

- Nè các bạn, bây giờ mình bày trò gì chơi đi.

Tiếng Thu Cúc cũng vang lên:

- Ở trên xe thì chơi được gì chứ?

- Vậy ta mới bảo là bày trò.

Xuân Lan cũng góp ý:

- Phải đó, bày chuyện gì chơi cho vui đi.

Hoàng Nam chen vào một câu:

- Bây giờ trên xe thì mình ca hát thôi, hay là lát nữa đến biển chia cặp thi bơi tiếp sức được không?

Cả bọn đồng ý ngay:

- Phải đó, ý kiến của anh Nam thật hay.

Uyên Nhi chen vô:

- Ở đây cũng đủ cặp rồi. Hai người một cặp nha.

Nhật Phi nói nhỏ với Mẫn Nhu:

- Tôi và Mẫn Nhu một cặp đó. Mẫn Nhu bơi có giỏi không?

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Lát nữa anh sẽ biết. Anh hãy lo cho mình đi. Đừng làm mất mặt nhau đó.

- Tôi sẽ cố gắng mà. Mặc dù tôi bơi rất dở nhưng tôi sẽ cố gắng.

- Vậy thì tốt.

Uyên Nhi quay xuống nhìn người anh họ của mình, cô trêu đùa:

- Anh Nhật Phi may mắn quá. Mẫn Nhu bơi giỏi lắm đấy.

- Vậy à?

Uyên Nhi nâng cao bạn:

- Nó đã từng có một huy chương vàng ở môn bơi lội này.

Nhật Phi ngạc nhiên:

- Vậy sao? Vậy là anh đang ngồi kê ngồi sao bơi lội đây sao? May mắn quá.

- Lát nữa cặp của anh thắng là cái chắc rồi.

Mẫn Nhu nghe bạn tâng bốc mình mà phát ngượng. Liếc nhẹ bạn một cái. Mẫn Nhu lên tiếng:

- Cho ta xin đi Uyên Nhi? Ở đây không có dây cao thế đâu mà mi đưa ta lên đó. Để ta dưới này được rồi.

- Ta chỉ nói sự thật thôi chứ bộ, làm gì mà dữ vậy chứ?

Cả bọn lại được một trận cười nữa. Đoàn xe bây giờ bắt đầu nhao nhao hẳn lên. Nhật Phi cảm thấy Mẫn Nhu cũng vui vẻ, hòa đồng như em họ của anh vậy. Vậy mà lúc đầu anh cứ tưởng cô là người sắt đá.

Lúc sau Nhật Phi lại lên tiếng:

- Không ngờ Mẫn Nhu lại nói chuyện vui như vậy?

Mẫn Nhu dẫu môi:

- Bộ lúc mới gặp tôi anh thấy tôi lạnh giá lắm hả?

- Cũng gần như vậy?

Mẫn Nhu hỏi tới:

- Vậy nhìn tôi có đáng ghét lắm không?

Nhật Phi xua tay lia lịa:

- Không có đâu, mà sao Mẫn Nhu lại nghĩ như vậy chứ? Bộ Nhu không nghe người ta nói hoa đẹp là hoa có gai sao?

- Thế anh đang ví tôi như hoa đó hả?

- Đúng vậy.

- Vậy thì xin cảm ơn anh.

- Sao khách sáo vậy Nhu?

Mẫn Nhu tỉnh rụi:

- Tại vì trước giờ chưa ai khen tôi như vậy cả?

- Có nghĩa tôi là người đầu tiên.

- Phải.

- Vậy thì tốt.

Mẫn Nhu ngạc nhiên:

- Tốt cái gì?

Nhật Phi đánh trống lảng:

- À, ý tôi nói một người như Mẫn Nhu được xem là một người tốt.

- Muốn nói gì mặc anh.

Ý Nhật Phi muốn nói là chưa ai khen Mẫn Nhu là một điều tốt. Bởi vì, nếu là vậy thì anh sẽ có cơ hội chinh phục cô giám đốc khó tính này. Nhật Phi nói thầm trong bụng:

- “Khó tính mà đáng yêu, rồi đây ta sẽ chinh phục được ánh mắt sắc lạnh đó. Ta sẽ biến nàng thành một người hoàn toàn mới. Nàng công chúa của lòng ta à?”

Rồi chiếc xe cũng đến nơi. Tất cả xuống xe để bắt đầu cuộc vui. Tiếng Uyên Nhi nói như lệnh:

- Nè, bây giờ chúng ta đi ăn gì đã, sau đó tập hợp ở đây để thi bơi.

Xuân Lan cũng nói:

- Phải đó, đi ăn thôi? Tôi đói lắm.

Nhật Phi galăng:

- Hay mình đến quán phía trước nha Mẫn Nhu?

Mẫn Nhu cũng đồng ý:

- Vậy cũng được:

Cả bọn lại kéo nhau vào quán. Ăn uống xong họ chuẩn bị thi bơi. Xuân Lan bắt tay làm loa:

- Nè, tập hợp đi nhanh lên.

Hoàng Nam qui định:

- Tôi giao như vậy nhé, hễ cặp nào thua cuộc sẽ là cặp chịu hao phí chiều nay.

Thu Cúc hỏi lớn:

- Hao phí là gì vậy anh Nam?

Hoàng Nam giải thích:

- Nghĩa là khao cả bọn.

Uyên Nhi chen vô:

- Vậy anh và Xuân Lan chuẩn bị hầu bao đi nhé. Ở đây có sáu cặp. Cặp nào bơi cũng giỏi.

- Anh Nam coi chừng cái bụng phệ của mình, giúp tụi này được ăn miễn phí đó.

Hoàng Nam trợn mắt:

- Dám xem thường anh hả? Nên nhớ đội của em là hai cô gái đó nhé.

Uyên Nhi trề môi:

- Con gái thì có sao chứ? Vẫn thắng anh như thường.

Quay qua nhìn Nhật Phi, Hoàng Nam vờ tức giận. Anh lớn tiếng:

- Cậu xem em gái cậu ăn hiếp tôi kìa Nhật Phi.

Nhật Phi cũng pha trò:

- Thì cậu cứ lấy thịt đè người đi. Cậu to xác hơn nó chẳng lẽ làm không lại?

Mọi người lại được một trận cười no nê. Xuân Lan giải vây cho người yêu:

- Nè, hai anh em các người định hòa nhau ăn hiếp anh Nam đó hả? Nhớ Uyên Nhi kia, cứ thi tài thử xem ai cao nhé.

Uyên Nhi hưởng ứng ngay:

- Được thôi.

Nhật Phi nhìn Mẫn Nhu hỏi nhỏ:

- Đã chuẩn bị xong chưa Mẫn Nhu?

Mẫn Nhu cũng sốt sắng:

- Đã sẵn sàng rồi.

Tiếng Thu Cúc lệnh:

- Bây giờ bắt đầu thi. Sáu người đầu của sáu cặp bước ra đi. Tôi giao luôn nha. Chừng nào đồng đội chạm tay nhau mới được tiếp tục.

Nhã Uyên bĩu môi:

- Chuyện đó mi khỏi cần giao, ai cũng biết mà, bắt đầu nhanh đi. Nặng lên rồi kìa. Ta đề nghị để Nam thi trước.

Uyên Nhi lại xen vào:

- Ở đây chỉ có bốn nam thôi. Đội của ta, ta thi trước. Còn đội mi thì sau Vân Anh?

Vân Anh tự tin:

- Ta cũng sẽ là người thi trước.

- Vậy bắt đầu đi. Chúng ta sẽ lấy quả phao màu đỏ ngoài kia làm đích nhé.

Thế là sáu người của sáu đội đang trong tư thế chuẩn bị. Tiếng Mẫn Nhu la to:

- Bắt đầu.

Cả thầy sáu người ai cũng cố gắng để bơi đến đích. Người đang bơi đầu tiên là Uyên Nhi. Mẫn Nhu hồi hộp khi Nhật Phi đang ở vị trí cuối cùng của cuộc đua. Mặt cô buồn so:

- Không biết hẳn có qua mặt nổi không nữa!

Chợt Xuân Lan la to:

- Anh Nam ơi! Cố lên. Nhật Phi qua mặt rồi kìa.

Mẫn Nhu nhìn thẳng về phía Nhật Phi. Nhanh như chớp anh đã vượt qua luôn Uyên Nhi và đang xoay người bơi trở lại. Sáu người còn lại cũng đang trong tư thế chuẩn bị. Nhật Phi đã đến nơi, đưa tay chạm Nhật Phi một cái Mẫn Nhu bắt đầu sai những đường bơi.

Nhật Phi chăm chú nhìn Mẫn Nhu không chớp mắt. Anh thầm khen:

- Cô ta bơi đẹp thật.

Đến chiếc phao màu đỏ Mẫn Nhu quay tròn thật đẹp mắt để bơi trở về. Bỗng nhiên chân cô co rút lại, không cử động được. Hai tay cô giơ lên mặt nước như

muốn cầu cứu. Cử chỉ không khỏi lọt qua mắt Nhật Phi. Anh nhanh chóng bơi đến chỗ Mẫn Nhu. Cô dần dần chìm xuống. Mọi người hoảng loạn cả lên.

Uyên Nhi la chí chóc:

- Mẫn Nhu bơi rất giỏi mà. Sao lại vậy chứ?

Xuân Lan cũng lo lắng:

- Chắc nó bị vộp bẻ rồi.

Một lúc sau Nhật Phi và Hoàng Nam mới đưa được Mẫn Nhu vào bờ. Nhật Phi lo lắng. Anh nói như lệnh khi mọi người bu quanh Mẫn Nhu:

- Mọi người hãy tránh ra xa cho thoáng khí một chút.

Mọi người đều tản ra xa, Thu Cúc quýnh quáng:

- Để em đi mua dầu và một số thứ.

Nhật Phi làm một số động tác để Mẫn Nhu ọc nước. Nước được trào ra rất nhiều mà Mẫn Nhu vẫn chưa tỉnh. Xuân Lan nói như mếu:

- Sao Mẫn Nhu vẫn chưa tỉnh vậy anh Phi? Em sợ quá.

Uyên Nhi góp ý:

- Hay là hô hấp nhân tạo cho nó đi.

Nhã Uyên gật đầu lia lịa:

- Đúng... đúng... đúng mau hô hấp nhân tạo cho nó đi.

Nghe có lý nên Nhật Phi cũng đồng tình:

- Được rồi, để anh thử xem sao.

Nhật Phi hít thật sâu trước khi làm hô hấp. Anh vừa cúi xuống định tiếp hơi cho Mẫn Nhu thì bất chợt anh đã bị ăn một cái tát như trời giáng của cô. Mẫn Nhu giận dữ:

- Anh đang giở trò kinh dị gì ở đây vậy?

Quá bất ngờ nên Nhật Phi không né được. Anh đứng bật dậy, xoa xoa vào mặt. Thấy anh mình ăn một cái tát quá oan nên Uyên Nhi giận dữ:

- Mi làm gì vậy Mẫn Nhu? Anh Phi đang cứu mày đó, không biết cảm ơn lại còn đánh anh.

Vân Anh cũng nói:

- Phải đó Nhu. Lúc này nếu không có anh Phi thì mày tiêu lòi. Cảm ơn anh một tiếng đi.

Một thoáng bối rối trên gương mặt của Mẫn Nhu. Nhưng giọng cô lạnh lùng:

- Cảm ơn.

Nhật Phi cũng hiểu tâm trạng của cô lúc đó nên nói:

- Không có gì đâu. Mẫn Nhu đừng khách sáo.

Thu Cúc hốt hải chạy đến, thấy Mẫn Nhu đã tỉnh. Cô mừng rỡ:

- Mi tỉnh rồi hả Nhu? Có đau rồi nè mi dùng đi.

Mẫn Nhu cũng đứng dậy, cầm lấy chai dầu của Thu Cúc. Giọng cô vẫn lạnh lùng:

- Cảm ơn mọi người. Tôi đi thay đồ trước đây.

Trước khi đi cô không quên dành cho Nhật Phi cái nhìn ác cảm. Hứ! Đồ lợi dụng. Nhật Phi cũng cảm nhận được cái nhìn ác cảm đó. Anh lắc đầu để xua đi cái nhìn đó.